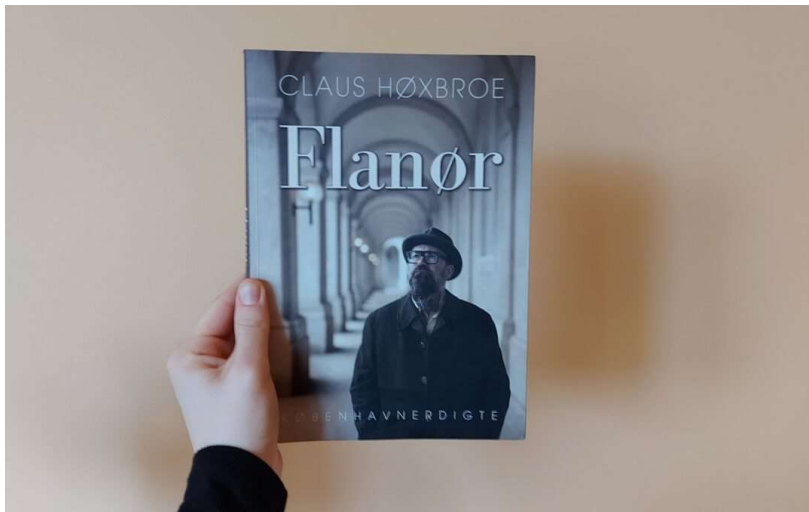


På tur med en romantiker

af Sarah Kristine Frederiksen | nov 8, 2022 | Anmeldelser, Lyrik | 0 Kommentarer



I *Flanør* er Claus Høxbroes digte om København samlet i en småbitter og nostalgisødt bog. Vi følger ham fra Amager til Ørestad med had til det småborgerlige og en kærlighed til det al det brune.

Det der var engang

Bogen er elegant delt op i afsnit med bydele som titler i selskab af stemningsfulde sort/hvid **fotografier** af byen og digteren selv. Høxbroes digte fungerer selv som små fotografier af et København, der sommetider kan bevæge sig lidt for hurtigt forbi ens let distraerte blik. Disse snapshotlignende digte viser os et København gennem poetens særligt udvalgte linse. Det er sådan en linse, hvorpå der er klistret et lyserødt filter over bejer, rendesten, brune værtshuse og al det der var engang. Digteren siger det selv: "København – jeg gav dig alt og de tog dig fra mig – er bange for min kærlighed til dig snart kun bygger – på nostalgi og indbildning."

Det er ikke meget, vi får at se af det moderne, nuværende København. Når den del af København endelig deltager i beatpoetens sætningsbrudte løjrligheder, optræder de som fjenden, som det uagte København. For denne flanør er romantiker og nostalgiker for alle pengene. Alkoholisme og fattigdom romantiseres, og må for Guds skyld ikke blive visket ud af fotografier, som er København. Det er noget man kan holde af eller trættes af. På sammen måde som genudsendelser af *Matador* eller *Huset* på Christianshavn, vil man enten nyde denne digtsamling med gensynsglæde og varme minder, eller også vil man, som nogle gør, skifte kanal og beslutte, at den historie kan vi vist nok godt i hovedet.

Ben i næsen og rytme i fødderne

Det er beatpoesi i sin klassiske forstand. Man gør sig associationer til 70'erne, til jazz, til *Huset* på Christianshavn, til middelklassen og underklassen. På den måde kan vi alle være med til at hade *the man* og flokdyrene – og sammen sætte pris på de små ting i livet såsom regnvøj i neonlysets skær.

Selvom der er meget godt at sige om Høxbroes digterpen, som både er original og provokerende, er der dog også den kedelig anerkendelse, at den sommetider mister sin magi. Kender I sangen, "Langt ud i skoven lå et bjerg", med dens vers om bladet på kvisten, på grenen, på træet, på bjerget, i skoven? Høxbroes poesi er sommetider stemt efter den samme melodi. Men når Høxbroe er kreativ og skarp, modtager man som læser digte med ben i næsen, klare glas i brillen og rytme i fødderne. For han er mesterlig god til at gribe de simpleste elementer i et bybillede og fortælle os lige netop, hvad han ser, hvad han føler og hvad han gerne vil have, vi andre ser.

*Flokmantaliteten
slider græsset væk
i Kongens Have
efterlader bare brune pletter
hvor græsset tidligere
malede grønt
efterlader nøgne spor
af naturens tobenede
dræbersnegl!*

Københavnske hjertesorger

Om Høxbroes København eksisterer for dig og mig, vil jeg ikke udtale mig yderligere om. Til gengæld er der ingen tvivl om, at disse digte er propfulde af kærlighed og hjertesorger, som var det et langt og nu afsluttet kærlighedsforhold. Høxbroe skriver om, Og det er altid svært at se klart gennem lyserødt neonskær,

Info

Claus Høxbroe: Flanør

225 sider

Gentlemen's Jockey Club

2022



[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Mail](#)

Kategorier

Anmeldelser (5)

Artikler (37)

Biografi (6)

Faglitteratur (7)

Fotobog (2)

Grafisk novelle (7)

Ikke kategoriseret (1)

Interview (11)

Litterær begivenhed (1)

Lyrik (113)

Mixed media (39)

Modsporsliv (1)

Novellesamling (6)

Prosa (199)

Tidskrift (1)

Seneste indlæg

Gud er bare et andet ord for forelskelse

På tur med en romantiker

Nyt liv til Falladas klassiker

En længsel drivende ned ad siderne

Tanken er fri!